תשבץ העולם הזה 1014

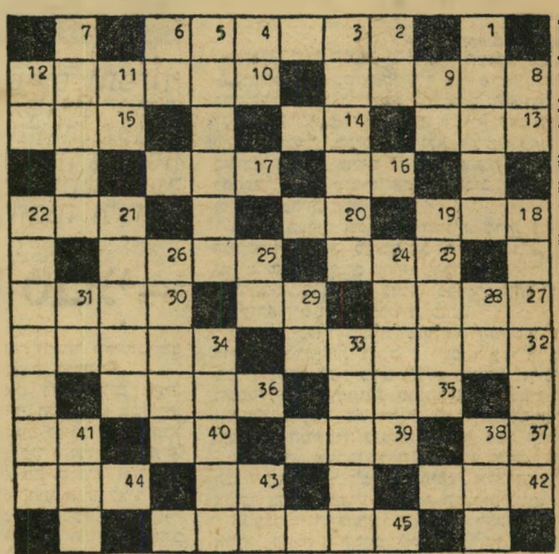

מאוזן: 2. כלי נשק חדיש; 8. ארצו של גומולקה; 10. מכתב שכל כוונתו להזכיר; 13. מדינה; 14. אות עברית; 15. חמש אצבעותי; 16. אל בבלי; 17. חברת ספנות; 18. מפעל של סולל־בונה; 20. כלי הקשה; 21. אבן ממנו תזעק; 23. מיכל; 25. פאניקה; 27. יצרנ אופני־פלדה; 29. המלה הבלתי־א הובה על בן־גוריון; 30. עיר בפרס; 32. ענביב מספר; 34. עבודת קודש; 35. יצרני תמרוקים; 36. ספר תנ"ך; 37. קרס; 39. תרגילי סדר חמוש; 40. חצי זירה; 41. מרדכי בנטוב; 42. ירק; 43. ע.ב.ג. לבי.ג.י.; 44. בן זוגו של מגוג; 45. חומר גלם יקר לכלי מטבח.

מאונך: 1. חג השבוע; 2. לירה ישראלית; 3. נוגע לניהול; 4. חצי חבית; 5. ממרח נגד־שמשי; 6. לא קשה; 7. גיבור השבוע; 8. אות עברית; 9. בדחן; 11. הבעת כאב; 12. תערוכת ישראל; 18. נסיכות ערבית בחצי־האי ערב; 19. מטרה; 21. עדה יהודית; 22. הזוג היהודי שהוצא להורג בארצות־הברית באשמת ריגול; 24. שדה; 25. דינה ליעקב; 26. שפתי; 28. אלוהים; 29. מעדר; 31. ראש חודש; 33. היפוכו של "ומותר"; 34. העיר בה פרץ המרד בפולין, 1956; 38. שושנה; 41. שוחט ובודק; 43. בתוכי.

לאוספי בולים

אני ממשיכים לקנות כשבילי חוץ־לארץ בולים ומעטפות ישראליים ומשלמים מחירים גבוהים.
לפנות: תל אביב, רחוב הרצל מס' 10, חדר 11, טל. 5847

הכל כרגיל

(המשך מעמוד 14)

„אהה, אני רואה כאן שעון נהדר. ליידיס וג'נטלמן, זהו שעון שלא תמצאו כמוהו. אם אתם לא תתעוררו לשמע צילצולו בבוקר, אל תקראו לרופא. תקראו לקברן! האם אני רואה מישהו מציע עשרה שילינג?...“

„כל מערכת הכלים הזאת, סינית אמיתית — תחשבו על שמחת הבעל כשתביאו אותה הביתה! אני לא אומר עשר לירות, אני לא אומר שמונה לירות, אני לא אומר שש לירות, אני לא אומר ארבע לירות, אני אומר שתי לירות וחצי — אהה, האדון ההוא! יש לך מזל, אדוני! האם אני רואה עוד מישהו...“

בקולנוע רואים נחש מהפנט ארנבת. זה אינו כלום לעומת מה שקורה כאן. האנגלים מהופנטים וחסרי־ישע מול מוכרים אלה. ממש צער־בעל־חיים. אולם האמירה נהדרת, הצפיפות עצומה, כולם עליזים, מצב־רוח של חג. חתיכת־חיים רוטטת, יחידה במינה, אחת לשבוע.

האמירה בביתה של לילי הרבה יותר מדוכאת. לילי הרצברג היא יהודיה כושית מדרום־אפריקה — אבא יהודי, אמא כושית. צעירה די יפה, בעלת פני שוקולדה, כבת 25 או 27. לפני שש שנים באה לבריטניה, התחתנה, התגרשה, הכירה את לן. מאז הפכו חייה לסרט.

לן הוא — לפי התיאור — כושי גבוה, רחב־כתפיים. יש לו מועדון־לילה באיזה מקום, ועובדות אצלו כמה גבירות. סוג העבודה אינו ברור די צורכו. אך ברור כי לילי עבדה אצלו, וכי לן סידר לה דירה נחמדה ויקרה מאד, אולי לצורכי עסקים. אולם לן עצמו אינו יכול להסתפק באשה אחת, וגם לא בתריסר — הוא שובר לבבות בסיטונות, ונראה כי כל הגבירות הלבנות צונחות למרגלותיו כשהוא רק מסתכל בהן. לילי כבר ניסתה להתאבד פעמיים, וכעת היא שוכבת במיטה, חצי שיכורה מסמים, ומחלימה מההתאבדות האחרונה.

אין לה שום אשליות ביחס ללן: „עכשיו הוא אצל מישהי אחרת, ואומר לה שהוא אוהב אותה, והיא מוכנה למות בשבילו. אני שונאת אותו. אני בזה לו. אבל אם ייכנס בעוד רגע מבעד לדלת, אני אהפוך בפניו לדיסה ואתן את הכל כדי שיחיה איתי. ואחרי זה ילך שוב לאחרת...“

מה יהיה הסוף? „מי יודע? אין סוף! אולי אתאבד.“

ידידתה, הלן, מייעצת לה לבוא לישראל. שם תתחתן אחת־שתיים, ותשכח את הכל. מן הסתם יימצא גם בחור שיקח עמו את לילי על חשבונו ארצה. בעיני הלן אין בעיות: היא אשה מעשית. בעלה הוא בעל דפוס, המעסיק כמאה עובדים, והמבכה את מוראל־העבודה היורד של הבריטים. הצעירים חושבים רק על הכסף, ואינם מתגאים בפרי עבודתם. האגודות המקצועיות עושות צרות. כל אחד רוצה להרוויח יותר ולעבוד פחות.

כרגע נמצא הבעל בחזרה כללית. הוא שייך לחבורת תיאטרון חובבים, אחת ממאות הקיימות בלונדון. מישהו שם מודעה בעתון שהוא רוצה להציג הצגה, ומיד נמצאים שחקנים־מתנדבים, כוריאוגראף וקומפוזיטור, מתאספים בבתים פרטיים ומכינים את הענין.

הלן אינה מתנגדת. גם לה יש בית של שתי קומות — שלושה חדרי־שינה למעלה, חדרי־מגורים למטה. הרהיטים שמרניים, ישנים ונוחים. היא מנהלת את חייה בטלטון, הבת נמצאת עד אחרי־הצהריים בבית־הספר העממי המודרני של הסביבה. את הבית מסדרת העוזרת, שירלי, בת 18, מטומטמת כמו קיר ונחמדה מאד, המזניקה בחדרה תמונות של אלוין פרסלי (רוק־נ־רול) וג'יימס דין. בערביה החופשיים היא יוצאת עם חיילים אמריקאיים, כי האנגלים משעממים אותה.

הלן רגילה לקום באחת־עשרה בבוקר. בכלל אין קמים מוקדם — המשרדים נפתחים באנגליה בתשע וחצי, וכל אחד מעמיד פנים כאילו אינו עובד כמעט בכלל. דרושה הכרה טובה יותר כדי להבחין כי זוהי העמדת־פנים בלבד, מין מישחק לאומי, וכי למעשה עובדים גם האנגלים קשה — מתשע או תשע־וחצי עד חמש וחצי בערב, עם שעה אחת של הפסקה, בה אוכלים ב„פאב“ (מסבאה) ליד מקום־העבודה, לרוב עם לקוחות או שותפים, כדי לנצל את הזמן לשיחה.

מסביב להלן גרות כמה מאות משפחות, החיות בדיוק את אותם החיים. בעית הבעיות של השכונה, ומבליי־פארק בצפון־מערב לונדון, היא הרכילות. ישנן שתי רכלניות מקצועיות, המתחרות זו בזו, והמחשבות את פרטי החיים של כל אחד על־פי ההזמנות בחנות המכולת ותנועת העוברים־והשבים ברחוב. אחת מהן ביקרה פעם את הלן וסיפרה לה שהלכה מסביב, בדרך שארכה רבע שעה יותר, רק כדי שהשניה לא תראה אותה בבואה. ואז, כשתראה אותה השניה יוצאת, תצא ממש מדעתה מרוב מבוכה: „איך היא באה בלי שראיתי אותה?“

★ ★ ★

„בת מאומצת“ בצוואה. אלמנתו בת ה־76 של מיסטר ארצ'יבאלד ג'ורג' ראסל זכתה בפסק־דין לתשלום שנתי של 850 ל"ש מעזבון המנוח. היא טענה כי הגדרתה של אשה אחרת בצוואה בתור „בת מאומצת שהוכרה באופן בלתי־רשמי“ אינה אלא „דמיונית בהחלט.“ המנוח חילק את עזבונו בין אשה זו והמוזיאון של אוכספורד. שני בניו נהרגו במלחמה. האשה, מיסיס סטנדל, בת 36, אמרה שהתעניינה, כמו המנוח, באמנות, כי המנוח ראה בה בת וכי בעלה והוריה הסכימו ליחסים אלו. היא הכירה אותו כשהיתה בת 22 ונשואה, והקדישה לו מאז כל רגע מזמנה החופשי. האלמנה לא טענה כי היחסים בין בעלה לבין מיסיס סטנדל היו בלתי־הגונים.

אופניים נישאו בהצטלבות. טענתו של רוכב־אופניים, כי לא עבר עבירת תנועה, נדחתה על־ידי השופט אתמול. הרוכב, ארתור מאקמולן, 30, פועל־עץ, נקנס בל"ש אחד. השוטר רו העיר כי ניהל את התנועה בהצטלבות ועצר את כלי־הרכב כדי לתת להולכי־רגל לעבור, כאשר הופיע מאחוריו הנאשם, ירד מאופניו, נשאם על גבו ועבר בהצטלבות. הנאשם טען: „איחרתי לארוחת־ערב. לכן מיהרתי. כשהרמתי את אופני הפכתי הולך־רגל.“

★ ★ ★

יבורה של לונדון הנו כיום בעל חנות קטנה ברחוב סטראנד, במרכז המרכז. העיריה החליטה להרחיב את הרחוב, מככר טראפאלגאר ועד לרחוב פליט, ופקדה להרוס את הבתים בצדו הדרומי. כל בעלי הבתים הסכימו לכך, מלבד חנוני זה. לא היתה לו כל סיבה. הוצעה לו חנות אחרת, טובה יותר. אולם הוא טען כי זו חנות אבותיו, וכי לאיש אין רשות להרסה. אין לו שום סיכוי לזכות, אך הענין עובר עתה מבית־משפט לבית־משפט, ובסוף יגיע לערעור אחרון בבית־הלורדים. בינתיים נעצרה התוכנית לשנתיים לפחות.

האנגלים אינם מתרגשים ממעבר הזמן. יש להם תמיד זמן — סרט לשעה חמש וחצי בערב, כשהם ממהרים לטיוב כדי לחזור הביתה. לכן ישנה סבלנות עצומה, ואדיבות עצומה, ואמונה עצומה כי הכל יבוא על מקומו, אם רק ידחו את כל הענינים די הצורך כדי שהחיים יעשו את שלהם.

אי־אפשר שלא לאהוב את האנגלים, ואי־אפשר שלא לקנא בהם, ואי־אפשר לנסות להידמות להם. הבדיחה הקלאסית מספרת על קצין אמריקאי שראה מדשאה נהדרת ליד אחת הטירות הבריטיות, ושאל את הגנן איך מגדלים כזאת. „צריכים להשקות אותה בכל יום,“ אמר הגנן, „וצריכים לגזוז אותה אחת לשבוע, ופעמיים בשנה צריכים לזבל אותה. ואז,“ הוסיף, „כעבור חמש מאות שנה בערך, נוצרת מדשאה כזאת...“

הציורים לכתבה זו סופקו ע"ידי חברת ס.א.ם.